

q. 3. Gail. lib. 1. obs. 100. n. 1. erroremq, cui non resistit, approbet, & veritatem, quam non defendit, opprimat c. 3. dist. 83. In summâ, cum secundum Arist. lib. 1. Ethic. ad Nicomach. c. 6. ὅσον ἢ ἀποπρᾶν τὸ ἀλῆθειαν; videmur haec tenens de publico bene meritori, si circa rem leviolem quoque, eam afferere laboraverimus: Licet enim errare facile sit & humanum l. 2. §. 14. C. de V. J. E. maximè in rebus antiquis & ab hominum memoriâ remotis l. 28. ff. de probat. vel quæ difficulter sciri possint, ut in cognoscendis personis, ubi magni errores plurimum intercedere solent, l. 5. ff. de contrah. emt. usque adeò ut sæpè communis error jus faciat l. 3. in fin. ff. de supell. leg. idemque rectè locum teneat, ubi publicus factus fuerit, ut loquitur Sen. ep. 123. Nihilominus civile est, erranti viam demonstrare, virique boni officium errantem mone-re: qui si monitus in errore perseveret, contra propria commoda laborare videtur l. 4. C. de sponsal. atq; non errantis amplius, sed stulti & de mentis locum occupat, cui in iure non succurritur l. 9. §. ult. ff. de iur. & fact. ignor. Si aliquibus displicuerint edentuli & sine fuco sales, fortè alicubi inpersi, cogitent eos servire scopo & rei, quam examinamus. Tertullianus contra Valentinianos c. 6. docens, quomodo adversus quosdam erroneos sit disputandum: Si & ridebitur, (inquit,) alicubi, materiis satisfiet, multa sunt sic digna revinci, ne gravitate adorentur; vanitati propriè festivitas cedit, congruit & veritati ride-re, quia letans; de amulis suis ludere, quia securus est: curandum planè, ne risus ejus videatur, si fuerit indignus, ceterum ubicunq; dignus risus, officium est. Quod autem Ter-

